

Arrest

nr. 310 584 van 30 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 april 2024.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 12 januari 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet

Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april

2023 duidt Noord-Macedonië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij vreest bij een terugkeer naar Noord-Macedonië vermoord te worden door zijn burens waarmee hij in conflict zou zijn geraakt omwille van zijn geloof. Verzoeker verklaart dat hij als adventist zou geweigerd hebben het islamitische Suikerfeest mee te vieren. Bovendien verklaarde verzoeker dat de Roma in Noord-Macedonië worden gediscrimineerd. De commissaris-generaal besluit dat er door tal van inconsistente elementen geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent de problemen die hij met zijn burens zou hebben gekend. Daarnaast concludeert de commissaris-generaal dat verzoeker geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat hij in Noord-Macedonië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het summier poneren van een vrees en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoekers gedrag onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat nadat verzoeker zijn herkomstland eind mei/begin juni 2021 verliet, hij eerst drie maanden bij zijn zus in Servië verbleef om vervolgens eind augustus 2021 van Servië naar Duitsland te reizen om daarna terug naar Servië te keren en pas eind november 2021 naar België te komen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO, p. 8). Dergelijke houding van verzoeker getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, quod non in casu. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker zich in Servië en Duitsland niet in imminent gevaar bevond en hij op dat moment zich veilig achtte kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Zijn betoog in het verzoekschrift dat hij wist dat hij vroeg of laat asiel diende aan te vragen is bovendien tegenstrijdig met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waarbij hij op de vraag van de protection officer waarom hij in Duitsland geen asiel heeft aangevraagd antwoordde dat hij niet wist wat dat was (NPO, p. 9). De commissaris-generaal heeft in dit verband terecht opgemerkt dat verzoekers onwetendheid over het bestaan van de procedure om internationale bescherming te verkrijgen niet kan aangenomen worden aangezien zijn ouders en kinderen op dat moment reeds in procedure in België waren. Bovendien hebben zijn ouders in de afgelopen jaren in verschillende landen meerdere verzoeken om internationale bescherming ingediend. Verzoekers laatijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

3.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat er door tal van inconsistente elementen geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen: “Zo beweerde u, net als uw ouders, dat de aanval op jullie plaatsvond op de dag dat uw islamitische burens Bajram of het Suikerfeest vierden (vragenlijst CGVS, vraag 5; vragenlijst CGVS moeder, vraag 5; vragenlijst CGVS vader, vraag 5; CGVS, p. 11). U werd uitdrukkelijk gevraagd of het ging om het feest dat plaatsvindt aan het einde van de Ramadan, en dit bevestigde u (CGVS, p. 12). Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatste u die feestdag op 25 mei 2021, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 29 mei 2021. U bevestigde deze datum meermaals (CGVS, p. 3, 5, 11). Het feest om het einde van de Ramadan te vieren, vond in 2021 echter plaats op 12/13 mei. Hierop gewezen, stelde u dat u zeker wist dat het op 29 mei 2021 was, en zei u dat ze u misschien opzettelijk die dag uitnodigden om u aan te vallen. Aangezien u niet met uw burens omging, kon u niet weten wanneer ze vierden (CGVS, p. 13-14). Deze verklaring kan hoegenaamd niet overtuigen. Uw ouders plaatsten de aanval immers evenzeer op de dag van het Suikerfeest, en het is bijzonder weinig aannemelijk dat jullie niet zouden hebben geweten wanneer jullie burens deze voor hen belangrijke feestdag vierden – te meer daar het een verlofdag/officialle feestdag is in Noord-Macedonië. Bovendien kloppen uw verklaringen niet met de afgiftedatum van uw paspoort. Dit werd immers uitgereikt op 29 mei 2021, terwijl u beweerde dat u uw paspoort al had op de dag van de aanval. U had uw paspoort ongeveer een maand eerder verkregen (CGVS, p. 9, 13). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u geheugenproblemen heeft en vergeet wat er is gebeurd (CGVS, p. 14). Los van het feit dat u uw geheugenproblemen op geen enkele manier heeft gestaafd, is het weinig geloofwaardig dat u het zich niet zou herinneren als u toevallig net de dag van het incident een nieuw paspoort had verkregen. Voorts zijn uw verklaringen over uw vertrek uit Noord-Macedonië onderling tegenstrijdig. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u op de dag van het incident, 29 mei 2021, van Noord-Macedonië naar uw zus in Servië trok (CGVS, p. 3). Hetzelfde had u gezegd bij de DVZ, al vond het incident toen plaats op 25 mei 2021 (verklaring DVZ, vraag 32). U bevestigde even later dat u na de dag van het incident geen voet meer in Noord-Macedonië zette (CGVS, p. 12). Toen u werd gevraagd wanneer u bij de notaris het toestemmingsdocument regelde waarmee uw moeder met uw kinderen zou kunnen reizen, beweerde u plots dat u pas een dag later vertrok. U ging de dag na het incident naar de notaris, en daarna verliet u het land (CGVS, p. 15). Dat is niet enkel tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen, maar ook met de datum waarop het document werd opgesteld, met name 8 juni 2021. Hiervoor kon u geen enkele verklaring geven (CGVS, p. 15). Ook uw verklaringen over uw verblijf in Servië kloppen niet. Bij de DVZ verklaarde u dat u drie maanden in Servië verbleef (verklaring DVZ, vraag 32). Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde u dat uw kinderen er drie maanden verbleven, en dat u daarna nog twintig dagen bij vrienden was (CGVS, p. 4). Erop gewezen dat er tussen eind mei 2021 en uw komst naar België in november 2021 zes maanden zitten, zei u dat u het niet goed meer wist omdat het een jaar geleden was en u niet opgeleid bent (CGVS, p. 4). Het valt hierbij echter op dat u wel op verschillende momenten concrete data of tijdspannes gaf en dat u pas wanneer er meer kritische vragen werden gesteld, plots zei dat u niet goed bent met dat soort zaken.”

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de vastgestelde contradicties en omissies in zijn vluchtrelaas zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te besluiten. Hij verduidelijkt verder dat hij geen moslim is en weet niet op welke dag het Suikerfeest exact viel in 2021. Het enige wat hij weet en waarover hij kan vertellen is wanneer het incident heeft plaatsgevonden. Volgens hem was dat op 29 mei 2021. Hij vervolgt dat hij erg slecht is in onthouden van data en heeft deze niet van buiten geleerd. De Raad merkt op dat verzoeker hiermee de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen minimaliseert, volhardt in één versie van de tegenstrijdige verklaringen en een andere afgelegde verklaring bij de dienst Vreemdelingenzaken ontkent waarbij hij daarentegen die feestdag, waarop het beweerde incident zou gebeurd zijn, op 25 mei 2021 plaatste, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag de vastgestelde incoherentie te verschonen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze vastgesteld dat de afgiftedatum van verzoekers paspoort niet overeenkomt met verzoekers verklaringen betreffende de datum van het incident. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers paspoort op 29 mei 2021 werd uitgereikt terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat hij zijn paspoort reeds een maand voor het bewuste incident had verkregen. Evenmin biedt verzoeker enig uitleg over zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande het tijdstip van zijn vertrek uit Noord-Macedonië. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift enkel op dat hij bijzonder veel heeft meegemaakt en hierdoor vermoedelijk fouten gemaakt in enkele data. De Raad wijst er in dit verband op dat er in casu geen concrete gegevens voorhanden is dat de aangehaalde gebeurtenissen in zijn herkomstland enige impact zou gehad hebben op zijn verstandelijke vermogens waardoor hij verhinderd zou zijn coherente en doorleefde verklaringen af te leggen. Verder dient erop gewezen dat de vastgestelde inconsistenties geen betrekking hebben op details, maar op de kern van verzoekers vluchtrelaas, de redenen van zijn vlucht uit zijn herkomstland. De voormelde pertinente tegenstrijdigheden wordt door verzoeker niet weerlegd noch ontkracht. De eveneens pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker pas zeer laat tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalde dat zijn belagers hem en zijn familie wilden vermoorden ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees. Ook hier blijft verzoeker in gebreke om enig concreet argument naar voor te brengen ter weerlegging van de motivering van de bestreden beslissing. Gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er geen geloof kan

worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent de problemen die hij met zijn burens beweerde te hebben gekend in zijn herkomstland.

3.3. Verzoeker vervolgt dat hij van Roma afkomst is en bovendien een adventist is. Hij stelt dat Roma populatie door hun afkomst en religie regelmatig gediscrimineerd en mishandeld zijn in Noord-Macedonië. In dat verband merkt de Raad op dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade.

Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte eerder geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Dat Roma in Noord-Macedonië discriminatie en moeilijkheden ondervinden, zoals thans wordt aangevoerd in het verzoekschrift met verwijzing naar algemene landeninformatie, berust aldus niet op enige eigen concrete en persoonlijke ervaring van verzoeker. Uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere etnische Roma louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aldus in concreto aannemelijk te maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie is daarvoor niet afdoende.

3.4. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de commissaris-generaal geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar verzoekers asielmotieven en hem ten onrechte vluchtelingenstatus heeft geweigerd, stelt de Raad vast dat verzoeker deze stelling op algemene wijze poneert, doch verder op generlei wijze aannemelijk maakt dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem aangereikte elementen, verklaringen en documenten, niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van zijn zaak. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt daarentegen dat de commissaris-generaal alle elementen heeft betrokken die door verzoeker werden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Tevens wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels. De Raad is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing een pertinente, omstandige en geïndividualiseerde motivering bevat, die steun vindt in het administratief dossier, en genoegzaam toelaat om na te gaan waarom verzoeker, rekening houdende met alle relevante feitelijke gegevens van zijn zaak, zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en die steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de motieven van de bestreden beslissing, die als hier overgenomen worden beschouwd.

4. Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Noord-Macedonië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 juni 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1770 legt de eed af en tolkt Macedonisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP is het niet eens met de analyse van de Raad die in grote lijnen overeenstemt met deze van het CGVS. Onterecht wordt de Adventisten-problematiek van VzP als niet-aannemelijk beoordeeld. Ze betwist het argument dat VzP haar VIB niet ingediend heeft in een (onmiddellijk) buurland, hier wordt teveel gewicht aan gegeven; ze betwist evenzeer het verwijt dat VzP het incident niet in de tijd kan plaatsen en wijst hiervoor naar het jaarlijks wisselende tijdstip van het Suikerfeest (bij haar burens- ze is zelf geen moslim), waar ze naar verwees en naar haar geheugenproblemen waardoor ze het moeilijk heeft om een tijdstip te onthouden; ze verwijst naar pag. 11 van het verzoekschrift waar ze uitgebreid en gedetailleerd de problemen met link naar de conventie van Geneve en haar behoren tot de Roma-etnie uiteenzet. Er is het dubbele aspect: ze wordt gediscrimineerd en als Roma wordt ze niet beschermd door de overheid. Ze verwijst hiervoor naar de bijgebrachte informatie in haar verzoekschrift, die niet tegengesproken wordt door het CGVS in haar bestreden beslissing: het is niet omdat er al een aantal stappen gezet zijn in het land om deze wantoestanden aan te pakken dat deze volstaan, in tegendeel wat er intussen reeds op poten is gezet, is onvoldoende. VzP werkte gedurende 20 jaar in haar land en ze is gevlucht omwille van problemen met de politie en haar familie, ze kan niet terug. Ze heeft een lening genomen om te kunnen vluchten, voordien had ze geen problemen. Ze verneemt van vrienden dat mensen nog steeds op zoek zijn naar hem. De politie en familie zoeken wraak te nemen, zeker bij haar terugkeer. Ze wil geen problemen, wil een rustig leven, haar werk kunnen doen, hier verder een leven opbouwen. Ze heeft veel angst voor een terugkeer.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 9 april 2024.

5.1. Vooreerst onderstreept de Raad dat, zoals hoger in punt 2 werd opgemerkt, een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de

terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

5.2. Verzoekers betoog ter zitting betreft in grote mate een loutere herhaling van verklaringen die hij al eerder aflegde en van argumenten die hij al eerder aanbracht, waarbij hij evenwel nalaat om concreet in te gaan op hetgeen hierover reeds uitgebreid en concreet werd opgemerkt in de beschikking.

Verzoeker gaat alsoz voorbij aan het doel van het verzoek tot horen dat erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is én waarom. Verzoeker blijft desbetreffend evenwel in gebreke. Hij gaat immers niet concreet in op de inhoud van de beschikking, minstens laat hij na concrete en dienstige repliek ertegen in te brengen. Louter algemeen opmerken het niet eens te zijn met de analyse van de beschikking, is, net als de algemene stelling van verzoeker dat bepaalde elementen uit het relaas onterecht als niet-aannemelijk worden beschouwd, en dat hij bepaalde bevindingen en gevolgtrekking betwist, niet van aard de betreffende concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

5.3. De uitleg van verzoeker ter zitting over het jaarlijks wisselende tijdstip van het Suikerfeest, een feest dat zijn burens wel vieren maar hijzelf niet aangezien hij zelf geen moslim is, en omtrent zijn geheugenproblemen waardoor hij het moeilijk heeft om een tijdstip te onthouden, wijzigt niets aan en biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat hij tal van inconsistente en strijdige verklaringen aflegde omtrent essentiële elementen in zijn relaas.

5.3.1. Verzoeker, die beweert doch niet met enig begin van bewijs aan toont effectief geheugenproblemen te hebben, plaatste de aanval door zijn burens, die aan de basis ligt van zijn vertrek uit het land van herkomst en dus de kern van zijn relaas uitmaakt, aanvankelijk tijdens zijn gehoor op DVZ op 25 mei 2021.

Wanneer hij vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat incident met zijn burens op 29 mei 2021 situeert, en de protection officer (hierna: PO) hem erop wijst dat hij eerder 25 mei 2021 had vermeld, verklaarde verzoeker dat de aanval door de burens zeker op 29 mei 2021 plaatsvond en dat het toen Suikerfeest was. Het was zeker op de dag van het Suikerfeest, zo gaf verzoeker uitdrukkelijk aan wanneer hem hier expliciet naar werd gevraagd: *“Ja, ik herinner het alsof het vandaag was”* (NPO, p. 13). Een dergelijke verklaring/uitdrukking stemt overigens niet bepaald overeen met zijn uitleg geheugenproblemen te hebben.

Hoe dan ook, wanneer de PO verzoeker er tijdens het persoonlijk onderhoud volgens op wees dat het Suikerfeest in 2021 op 12 mei 2021 was, en dus niet op 29 mei zoals hij aangeeft, bleef verzoeker er bij er zeker van te zijn dat de aanval door de burens op 29 mei 2021 was. Verzoekers uitleg dat hij op de dag van het Suikerfeest door moslimburens werd aangevallen, strookt dus niet met de datum waarop het Suikerfeest dat jaar doorging.

Verzoeker volhardde en volhardt evenwel dat hij op 29 mei 2021 door zijn burens werd aangevallen. Op de vraag of hij er zeker van is dat hij op 29 mei 2021 werd aangevallen, luidde zijn antwoord immers: *“Ja, want vanaf de 28^e ging ik niet werken”* (NPO, 14).

Hij herhaalt en bevestigt dit in zijn verzoekschrift (p. 8): *“Verzoekende partij is geen moslim en weet niet op welke dag het Suikerfeest exact viel in 2021. Het enige wat zij weet en waarover zij kan vertellen, is wanneer het incident heeft plaatsgevonden en dat was op 29 mei 2021”*.

Verzoekers ouders situeerden die aanval door de burens eveneens op de dag van het Suikerfeest in 2021, een feestdag die dus niet op 25 of 29 mei 2021 doorging, maar wel op 12/13 mei plaatsvond, waardoor ook hun verklaringen net als die van verzoeker niet stroken (met de effectieve datum van het Suikerfeest).

Dat het tijdstip van het Suikerfeest jaarlijks wisselt, zoals ter zitting wordt aangevoerd, wijzigt niets aan het feit dat verzoeker, net als zijn ouders, de aanval door zijn burens in Noord-Macedonië die aan de basis ligt van de vlucht uit het land van herkomst en dus de kern van het vluchtrelaas raakt, precies op de dag van het Suikerfeest in de tijd plaatste, waardoor de uitleg van verzoeker dat de aanval zeker op 29 mei 2021 plaatsvond niet strookt met de effectieve datum van het Suikerfeest in dat jaar, meer bepaald 12 mei 2021 en dus ruim meer dan 2 weken voor die bewuste 29^e mei 2021 waarop beweerdelijk het incident met de burens zich zou hebben afgespeeld. De commissaris-generaal merkte overigens ook pertinent op dat verzoekers uitleg, als niet-moslim niet weten wanneer zijn burens als moslims deze voor hen belangrijke feestdag vieren, weinig aannemelijk is, te meer aangezien het een officiële feestdag en verlofdag is in Noord-Macedonië.

5.3.2. Zelfs al zou verzoeker met geheugenproblemen kampen, waarvoor dus niet enig bewijs voorligt, biedt dit geen verklaring of rechtvaardiging voor de opmerkelijke en bevreemdende vaststelling inzake zijn verklaringen omtrent de dag waarop hij zijn paspoort ontving.

Zoals ook de commissaris-generaal al terecht opmerkte, is het immers niet geloofwaardig dat verzoeker zou zijn vergeten en zich niet kan herinneren of hij precies/toevallig net diezelfde dag van het verklaarde incident met de burens zijn paspoort verkreeg, daar volgens de inhoud ervan (afgiftedatum op het stuk) het paspoort hem op die bewuste 29 mei 2021 werd uitgereikt, dan wel dat hij het paspoort toen al had en hij het toen al bijna ongeveer een maand in zijn bezit had, zoals hij meermaals tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde (NPO, p. 9, 13).

Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig het aanzienlijke verschil en de tegenstrijdigheid tussen enerzijds zijn verklaringen en anderzijds de afgiftedatum vermeld op zijn paspoort aan geheugenproblemen toeschrijven. Overigens is het, zoals ook de commissaris-generaal pertinent opmerkte, opvallend dat verzoeker op verschillende momenten tijdens zijn gehoor op het CGVS wel concrete data of tijdspannes gaf, en hij o.a. verklaarde “zich het te herinneren alsof het gisteren was” en dat pas wanneer hem meer kritische vragen werden gesteld en/of hij uitdrukkelijk op bepaalde tegenstrijdigheden en omissies werd gewezen, hij plots aangaf niet goed te zijn met dat soort zaken. Verzoeker lijkt zich, eens vastgesteld dat zijn verklaringen onderling niet overeenkomen en/of niet overeenstemmen met de inhoud van de door hem aangebrachte documenten, achter geheugenproblemen te verschuilen, problemen die hij niet met enig attest staft, alsook achter algemene en nietszeggende verklaringen ‘niet goed te zijn met zulke zaken’, waarmee hij echter geen afdoende uitleg biedt voor het geheel van inconsistente elementen in zijn relaas. Deze ondergraven de geloofwaardigheid van zijn relaas.

5.3.3. Bovendien, indien verzoeker daadwerkelijk met geheugenproblemen te kampen zou hebben, hetgeen dus op generlei wijze met enig begin van bewijs wordt gestaafd, kon verzoeker voor bepaalde zaken eenvoudig zijn geheugen oprispen door naar de inhoud van de door hem zelf neergelegde documenten te kijken.

Niet alleen is er de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en (de inhoud van) zijn paspoort, doch daarnaast stemmen zijn verklaringen ook niet overeen met (de inhoud van) het toestemmingsdocument dat bij de notaris werd geregeld.

Verzoeker ontkracht noch weerlegt -al zeker niet met zijn betoog over mogelijke geheugenproblemen-, op geen enkele wijze hetgeen hierover op goede grond en pertinent in de beslissing van het CGVS wordt vastgesteld, met name: *“Voorts zijn uw verklaringen over uw vertrek uit Noord-Macedonië onderling tegenstrijdig. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u op de dag van het incident, 29 mei 2021, van Noord-Macedonië naar uw zus in Servië trok (CGVS, p. 3). Hetzelfde had u gezegd bij de DVZ, al vond het incident toen plaats op 25 mei 2021 (verklaring DVZ, vraag 32). U bevestigde even later dat u na de dag van het incident geen voet meer in Noord-Macedonië zette (CGVS, p. 12). Toen u werd gevraagd wanneer u bij de notaris het toestemmingsdocument regelde waarmee uw moeder met uw kinderen zou kunnen reizen, beweerde u plots dat u pas een dag later vertrok. U ging de dag na het incident naar de notaris, en daarna verliet u het land (CGVS, p. 15). Dat is niet enkel tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen, maar ook met de datum waarop het document werd opgesteld, met name 8 juni 2021. Hiervoor kon u geen enkele verklaring geven (CGVS, p. 15).”* Verzoekers verklaringen stemmen aldus niet enkel onderling niet overeen, doch zij druisen tevens in tegen de inhoud van de door hem aangebrachte documenten.

Verzoeker brengt bijgevolg geen concrete en valabele argumenten bij die afbreuk doen aan het in de beschikking, met verwijzing naar de vaststellingen in de bestreden beslissing, in punt 3.2. vastgestelde inzake de talrijke inconsistente elementen in zijn relaas, die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

5.4. Nog daargelaten of verzoeker de dag zelf van de verklaarde aanval op de burens, die hij eind mei en meer bepaald op 29 mei 2021 situeert, dan wel pas kort na 8 juni 2021 Noord-Macedonië zou hebben verlaten, wachtte hij vervolgens nog tot eind november 2021, oftewel meer dan een half jaar, alvorens voor het eerst om internationale bescherming te verzoeken, in België.

Met de algemene opmerking ter zitting dat er te veel gewicht wordt gegeven aan het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een onmiddellijk buurland, werpt verzoeker geen ander licht op en biedt hij geenszins een verklaring of verschoning voor de vaststelling dat hij nadat hij eind mei dan wel begin juni 2021 zijn land van herkomst Noord-Macedonië verliet hij, ondanks de vrees voor zijn leven in Noord-Macedonië, niet alleen in Servië waar hij drie maanden bij zijn zus verbleef maar ook vervolgens in Duitsland, waar hij naartoe ging voor een ontmoeting met een vrouw die hij online had leren kennen, geen beschermingsverzoek indiende.

Zoals eerder werd vastgesteld, biedt verzoeker geen aannemelijke laat staan afdoende uitleg voor het dermate laat voor het eerst indienen van een beschermingsverzoek buiten zijn land van herkomst, terwijl hij er al veel eerder en veelvuldig de mogelijkheid toe had. De eerdere verklaring van verzoeker in Duitsland geen asiel te hebben aangevraagd omdat hij niet wist wat het was, overtuigt geenszins, daar zijn ouders en kinderen zich toen al in hun procedure verzoek om internationale bescherming in België bevonden en bovendien zijn ouders de voorbije jaren al tal van verzoeken om internationale bescherming in verschillende landen indienden. Overigens, had verzoeker bovendien daarnaast de mogelijkheid en derhalve een poging/moeite kunnen doen om zich online via het internet, het medium waarmee hij een date in Duitsland kon regelen, over de asielpcedure te informeren. Verzoeker biedt hoe dan ook geen verklaring of rechtvaardiging voor zijn handelen na zijn vertrek uit het land van herkomst en voor het dermate laat indienen van een beschermingsverzoek, een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Het ondermijnt op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van zijn verklaarde problemen en vrees. Deze vaststelling doet, zoals eerder al werd opgemerkt in de beschikking, mee afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. De Raad stipt hierbij aan dat niet enkel deze vaststelling op zich, welke overigens wel zeker belangrijk/gewichtig is en aan verzoekers handelen dan wel eerder pas zeer laat handelen geenszins lichtzinnig kan worden voorbijgegaan, doch het geheel van de vaststellingen is op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met zijn belagers in Noord-Macedonië wordt besloten.

5.5. Zoals ook eerder al werd vastgesteld, ontkracht noch weerlegt verzoeker de vaststelling dat hij pas zeer laat tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS voor het eerst aanhaalde dat zijn belagers hem en zijn familie wilden vermoorden en dat zij nog steeds naar hem op zoek zouden zijn. Deze vaststelling ondermijnt mede en verder de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees.

5.6. Het gegeven dat verzoekers ouders met zijn kinderen in 2022 vanuit België, waar ze eveneens om internationale bescherming verzochten, terugkeerden naar Noord-Macedonië omwille van problemen in het opvangcentrum hier in België, zet de ernst en geloofwaardigheid van de door verzoeker en zijn familie in het kader van hun Belgisch beschermingsverzoek aangehaalde problemen en vrees verder op de helling.

5.7. Aan de door verzoeker voorgehouden problemen met zijn belagers kan, gelet op hetgeen voorafgaat en zoals reeds in de beschikking werd vastgesteld, waarbij verzoeker er niet in slaagt (met zijn betoog ter zitting) het in de beschikking vastgestelde in een ander daglicht te plaatsen, geen geloof worden gehecht. Verzoekers verklaarde problemen met en vervolging in Noord-Macedonië door burens, familie en politie -zo benoemt hij de actoren van vervolging op zitting-, zijn volstrekt ongeloofwaardig.

5.8. Waar verzoeker daarnaast opnieuw wijst op zijn origine als Roma, hij gewag maakt van problemen en discriminatie en verwijst naar zijn verzoekschrift, slaagt hij hiermee niet in hetgeen in de beschikking hierover in punt 3.3. wordt vastgesteld, rekening houdende met verzoekers eerdere verklaringen en argumenten in het verzoekschrift, in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad herhaalt en benadrukt dat een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond, waar verzoeker echter geheel in gebreke blijft. Hij maakt geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade, omwille van zijn etnie of om andere redenen, concreet aannemelijk. De vraag naar beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst is om die reden dan ook niet aan de orde. Bovendien blijkt uit verzoekers eerdere verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij in Noord-Macedonië voor problemen van discriminatie die hij verklaart er te hebben gekend geen beroep heeft gedaan op zijn nationale autoriteiten (NPO, p. 17), waardoor zijn bewering ter zitting dat Roma er niet worden beschermd door de overheid niet op enige eigen, persoonlijke ervaring berust. In dit verband wordt erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker dient alle redelijke van hem te verwachten beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst te benutten en uit te putten, alwaar verzoeker *in casu* geheel in gebreke blijft. Met loutere verwijzingen naar algemene informatie toont verzoeker niet *in concreto* aan dat het hem in Noord-Macedonië aan nationale bescherming ontbreekt. In zoverre hij op algemene wijze het tegendeel voorhoudt, kan verzoeker hierin dus niet worden gevolgd.

5.9. Verzoeker beperkt zich ter zitting voor het overige tot enkele algemene opmerkingen, zoals waar hij stelt dat hij geen problemen wil maar een rustig leven, kunnen werken en hier verder een leven wil opbouwen en dat hij angst heeft voor een terugkeer, zonder dat hij deze echter enigszins op de beschikking betreft en waarmee hij deze (dan ook) geenszins in een ander daglicht plaatst, noch een nood aan internationale bescherming aantoon. Verzoeker toont geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in of reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Noord-Macedonië aan.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 9 april 2024 opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoeker geen substantiële redenen op om zijn land van herkomst, Noord-Macedonië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizendvierentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M. RYCKASEYS